

străinul (II)

M Horlaci

mă voi plictisi repede
răspunse vocea
nebunii sau înțelepții vor lăsa timpul
să citească în locul lor
pe fiecare cută finalul îi cere disperării
un ceas de odihnă
dorinței i se impune un repaus
să nu-și mai onduleze gândurile
care îngreunate
își târăsc picioarele

prin cuvinte coboară noaptea
ce întuneric se plimbă prin verbul a muri
fiecare alee e pătată cu sânge
sângele toamnei și cerul bacovian un impuls
când ochiul atinge a inocenței taină
o prăbușire
un salt spre nimicul inevitabil
ca frunza care adie salutând călăul
cimitirul poartă umbrele crucilor
pe haina împodobită cu oase

știu
tu îmi cunoști trecutul străine
și clipele prezente
bărcuțe de hârtie explorează necunoscutul
uite-mă aici cu fruntea lovită
cu trandafirii tatuați
în care am strâns toată iubirea lumii
nu-mi cere să mint
nu sunt eu Hristosul să iert lașitatea unora
se-aude plânsul lui Iuda
din pietre
din gropi
din asfalt
același ciudat ecou
mă strigă spre tine

ascultă-mă
nu voi fi salvat prin diabet
lasă funia tristeții să-mi mângâie grumazul
lasă-l pe Iuda să-mi scrie testamentul
el a plâns înaintea mea

POEZII ONLINE

dar o să râdă la final cu mine
pe cruce